"Я люблю гречану кашу,
Рисову, пшоняну,
Ще якусь — аби не нашу,
Їсти цю не стану".

І сказала гарбузова,
Солоденька каша:
"Ну, тоді бувай здорова,
Вередо Наташо".

Покрутилась по світлиці,
Стала під віконце
Гарбузова каша в мисці,
Золота, як сонце.

Потім — скік до перелазу.
Вслід кричить Наташа:
"Почекай-но, з'їм відразу,
Ти ж уже не наша!"